

BÖNDÖR PÁL VERSEI

HAIKU

Versem soha be
nem érő vetés. Szavam
rá a jégverés.

JELEK

Mire is emlékszem? A faragott padra.
A nagyszünetben kiosztott sárga sajtra.
És valami furcsán görbe kis jelekre.
Szorgosan másoltuk őket füzetünkbe.

Egymásba kellett őket fűzni. Mi végre?
Valaki felnőtt volt közöttünk. Az ígérte,
játék lesz belőlük! Tárgyak! Vagy élőlény!
Ma sem értem egészen: mi lett az eredmény?

WAKA

Őszintén bánom
bűneim. Lettem volna
csalárd gazfickó

vagy hóhér — megbánásom
többet érne! (Bánjam-e?)

SZIESZTA

Dél és nyár van. Észak-dél irányban
 olajfák kapaszkodnak a hegyre.
 Meredek part. Tenger. Só a sebre.
 Öltözékünk: millió só-kristály.
 Fekszünk mozdulatlan. Forró sziklán.
 És pihennek bennünk kétes tények,
 mint a mélyben a cserépedények.

VALAKIK

Ajtómon kétszer koppintott valaki
 rövid szünetekkel még kétszer kettőt.

Türelmesen kivártam hogy szűnjön a kopogtatás:
 valakiből senki lett — én valódi maradtam.

Nem is akar ki: valaki aki nem nyitott ajtót.

Később ellenőrzésképpen kinyitottam az ajtót mégis
 és nem ért meglepetés: az ajtó előtt senki.

Nem lepődtem volna meg azon sem
 ha áll ott valaki a huzatos folyosón:
 valaki aki nem akar kopogni.

Ő sem csodálkozott volna valakin
 aki nem akar ajtót nyitni.

Néztünk volna egymás szemébe némán
 valahol valakik: előhírnökei valaminek.

ESET

Csorba Bélának

Égfehér december. Árva
nyárfa. Deszka már a párja.
Hóban szélbarázda. Ember
lépked. Herseg a fehér tenger.
Vállán fényes fegyver. Henger
a csöve. Patronoktól súlyos az öve.
Társak zöld darócban. Táská.
Flaska. Benne savanyú lőre.
Öttagú bizottság. Tárgyal
éppen. A varjak ügyében.
Részben hasznos. Részben káros.
Éneke károgás csak. E faj
pesszimista. Hm. Szóljon a puska!

WAKA

Lógtam az ágon
a fanyar gyümölcsöt így
gondolva végig

míg mondatom be nem ért
— ejtett a lap aljára.